

“Amb els nostres viatges musicals hem obert un camí creatiu molt interessant”

PILI CUGAT (JESÚS, 1970)

CARLOS LUPPRIAN (BREMEN, 1965)

Cantautors

Els veig fent bolos per tot arreu i la seua música ha sonat fa poc també per Berlín.

Pili: Estem encantats de la col·laboració amb Ignasi Blanch i el seu projecte pels 60 anys de l'aixecament del Mur. Nosaltres vam posar la música i Vicent Pellicer la poesia.

Carlos: L'ignasi ens va il·lustrar l'últim disc, *Poesia amiga*. Haver pogut fer coses al costat d'artistes com ell ha estat un privilegi.

De Blanca “La Jueva” a Pili Cugat & Carlos Lupprian. S'han buscat i s'han trobat?

P. Sense buscar-nos i per casualitat. Ens va posar en contacte Santiago Krahn. Jo buscava un guitarrista per als meus espectacles.

C. Santiago és fill de Fernando Krahn, dibuixant molt popular per les seues vinyetes a *La Vanguardia*. Jo vaig treballar amb ells molts anys. Quan va morir, el seu fill i jo vam posar en marxa els *krahinitos*, una sèrie animada que sortia al digital del diari.

Em diu que Krahn l'ha influït molt.

C. Fernando va ser com un pare. Era una persona amb una concepció de l'art molt àmplia i generosa. Amb ell, vaig treballar i aprendre molt.

Vostès dos han confluït venint de trajectòries molt diferents.

P. Jo era guia turística. Però enamorada de la meua terra i la seua història. Sempre m'havia agradat cantar, però no m'hi vaig atrevir fins a La Jueva.

C. En el meu cas, sempre he estat vinculat a la música. He fet composició, art multimèdia, he tocat en grups de jazz... He tingut l'oportunitat de muntar instal·lacions en llocs com el Macba, CCCB, el Centre Reina Sofia o el Sonar. Són una suma d'experiències que ajuden a fer diferents els nostres espectacles.

S'ha respirat molta música a casa seua?

C. A la meua, molta. La meua tieta sortia amb Martí

“Busques l'emoció del públic amb la màgia d'una història que els és familiar: un personatge històric, un episodi del passat del seu poble...”

“Tenim una personalitat artística variada que ens permet oferir un missatge únic en cada espectacle”

“Hem representant La Jueva davant israelians. S'han emocionat i cantat cançons dels seus avantpassats”

Llauradó, dels Setze Jutges. Recordo Guillermina Motta, i altres membres del grup, sempre per casa.

Amb “La Jueva” va començar tot?

P. Em fascinava l'herència jueva i el call de Tortosa. I vaig inventar-me el personatge de Blanca per a parlar del llegat sefardí en estes terres i de l'expulsió dels jueus. I el públic va respondre molt bé.

Una situació recurrent en la història.

P. L'estem veient avui a l'Afganistan. Els que marxen no són refugiats, són desplaçats. Aquella gent no té refugi, com no el van tenir els jueus el 1492.

Ha actuat davant de públic israelià.

P. I s'han emocionat. Hem acabat cantant junts cançons jueves dels seus avantpassats.

La Jueva ha donat peu a altres personatges.

P. La dama del Castell; Danielle, una artista parisenca que vam crear per al Mercat a la plaça d'Ampost; la dama del Temple; musicant el rector de Vallfogona...

Això que fan està a mig camí de moltes coses. Música, història, teatre...

P. Escrivim, componem i interpretem cançons. Però ens demanen, cada vegada més, este tipus d'actuacions ad hoc, centrades en un personatge històric, algun fet rellevant, un episodi del passat...

C. Primer fem recerca històrica per a posar el context. Després generem el personatge, el guió i la música.

Ens dona molta feina, però penso que hem obert un camí creatiu molt interessant.

P. Acabem fent un viatge musical dissenyat exclusivament per a un encàrrec concret.

Les seues representacions són singulars.

C. Al final es tracta de buscar l'emoció del públic, trobant aquell punt de màgia mitjançant una història que els espectadors acostumen a conèixer.

Cada composició deu ser una aventura.

C. Sí, però cal entendre que l'oïda actual és molt diferent a la de fa segles. De vegades, el jazz modal, per

exemple, m'ha permès d'apropar-me d'una altra manera a la música antiga.

En la seua música, la natura hi és sempre present.

P. I el riu, especialment. Hi ha cançons com *Riu de maig* que va néixer a l'Ebre i és navegant com millor s'escolta.

C. Malgrat que vaig venir a Catalunya als 3 anys, jo vaig néixer a Bremen, una ciutat alemanya amb un gran riu, que recordo prou bé. Viure ara, al cap de tant temps, al costat de l'Ebre em recorda allò i, creativament, ha estat una mena d'explosió interna.

Fer anys equival a sumar trompades. Fràgils sorgix justament així.

P. Esta cançó va néixer en una quírum. Els cops que vas rebent et decapen, com una ceba, i de vegades, fent neteja, acaben sortint coses bones.

C. A mi em va passar una cosa semblant. Un accident de moto em va deixar el braç malament. “No tornaràs a tocar la guitarra”, em van dir. Va ser dolorós, però aquí estem, amb la guitarra al coll.

Gaudiu el que feu?

C. Molt. Arriba un moment en què s'estabilitzen les dinàmiques de treball. Hem pres consciència que la nostra personalitat artística és molt variada, alhora que clara i definida. Som capaços d'oferir un missatge únic en cada espectacle.

P. L'autoconeixement afavorix les sinèrgies i les col·laboracions amb altres professionals. Això ens permet créixer. Per a mi, és un privilegi estar al costat de Carlos. He après molt d'ell.

Quina és la propera parada?

C. Venim d'una experiència molt maca i ara estem una mica desbordats però encantats de continuar treballant.

P. Després de la pandèmia hem après a planificar poc. On anirem? Ves a saber, on ens porti el vent.

FOTO: JUDIT CAMACHO